

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682808080/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

de smaae Alfer; de satte sig paa hans Ben, og saa blev det for ham i Drømme, som om han slet ingen havde, men hoppede paa Stumpen hen ad *Braunschweigs* Gader, hvor alle Naboer og Fremmede stode og saae paa ham; men saa gjorde det dog de smaae Skabninger ondt, og de lode ham faae Benene igjen, og ovenikjøbet et Par store Vinger, saa han kunde flyve høit op over *Hendrik Loves* Kobberløve og *St. Blasii* høie Kirketaarn, og det fornøiede ret den gamle Apotheker, saa han loe høit i Drømme.

Kjøbmanden fra *Dresden* havde de skabt den hele Hamborger-Børs, med Jøder og Christne; og sat Coursen saa høi, som den endnu aldrig bliver, og som kun saadanne luftige Puds kunne bringe i Stand i Drømme. Mig syntes de ikke at lægge Mærke til, før længe efter de andre; »denne lange blege Mand, sagde da en af dem, »er en Digter! skal han da ingen Ting see?»

»Han seer jo os! det kan vist være nok for ham!»

»Skal vi ikke ogsaa lade ham see hvad vi see! saa vil han synge smukt derom for de andre Mennesker, naar han vaagner.»

De holdt ellers noget længe Raad, om jeg var værd at optages i deres Forsamling, men da de nu ingen bedre Digter havde her, saa fik jeg da Adgangskort. De smaae Alfer kyssede mig paa Øinene og Ørene, og da var det, som jeg blev et nyt og bedre Menneske.

Jeg saac ud paa den store Lüneborgerhede, som jo gjælder for at være saa hæsliq, Herre Gud, hvor Folk snakke! ja de tale som de see og høre til. Hvert Sandskorn var et glintende Klippestykke; det lange Græsstraae, der hang fuldt af Støv ud paa den brede Landevei, var den nydeligste macadamiserede Vei for de smaae Alfer; fra hvert Blad tittede saadant et lille, smilende Ansigt frem. Granerne saac ud som fuldendte Babeltaarne, der vrinlede af Alfer, fra de nederste brede Grene til den høie Top, hele Luften var opfyldt af de forunderligste Skikkelser, og alle klare og hurtige som Lyset. Fire å fem Blomstergenier rede paa en hvid Sommerfugl, de havde jaget op af sin Søvn, medens andre byggede Slotte af den stærke Duft og den fine Maanestraale. Den hele store Hede var en Trylleverden, fuld af Underværker; hvor kunstigt var ikke hvert Blomsterblad vævet! hvilken Masse af Liv laae det ikke i den grønne Granspire! hvert Støvgran havde sin forskjellige Farve og særegne Sammensætning, og hvilken Uendelighed i den store Himmel oven over.

Sagnet siger, at kun ved et Menneskes trofaste Kjærlighed og ved

den christne Daab kan Havfruen faae en udødelig Sjæl; de smaae Blomster-Alfer forlange ikke saa meget; en Angerens eller Medlidendheds Taare fra det menneskelige Hjerter, er den Daab, der kan give dem Udødelighed, og derfor søge Alferne saa gjerne til Mennesket, og naar det fromme, gudhengivne Suk stiger fra vort Bryst, hæve de sig paa dette til Gud, thi ogsaa saaledes komme de ind i den store, delige Himmel og voxe til Engle under Evighedens mægtige Sollys.

Duggen begyndte at falde, jeg saae de luftig-lette Genier tumle sig paa de store Vanddraaber; mange Digtere fortælle, at Alferne bade sig i Duggen; men hvor kan det lette Væsen, der danser paa Tidsiens Fnug, uden at bevæge det, trænge igjennem den haarde Vandmasse; nei, de stode op paa den runde Draabe, og naar denne saa trillede rundt under deres Fødder og det lette Gevandt flagrede i Luften, saae de ud, som det nydeligste Miniatur-Billede af Fortuna paa sin rullende Kugle.

Med eet følte jeg en sittrende Bevægelse i hele Luften, jeg foer op, og det Hele var forsvundet, men Blomsterne duftede stærkt, og gjennem Karetvinduet boiede sig nogle friske, grønne Birkegrene. Postillionen havde pyntet den hele Vogn med Grønt, efterdi det var Pindsemorgen. Den gamle Apotheker strakte sig i Vognen og sagde: »man kan dog drømme her!» men hverken han eller de andre tænkte paa, at jeg var indviet i deres Drømme.

Solen stod op, vi sadde Alle tause, jeg troer vi stille holdt vor Kirkegang, medens Fuglene sang Pindsehymner og Hjertet selv holdt os den bedste Proprædiken.

I *Uetzen* gik Folk til Kirke da vi kom her. Solen brændte som en ild, vi vare næsten halvdøde da vi naaede *Gifhorn* og endnu vare der 4 Mile til *Braunschweig*. Jeg følte mig saa træt, at jeg neppe gad seet ud af Vognen, da vi kunde øine Harzbjergene med *Brocken*; endelig vare vi ved Maalet, jeg fandt Hvile og Vederqvægelse i *Hôtel d'Angleterre*.